ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **GMC tech s.r.o.**
sídlem Baška 540, 739 01 Baška
zastoupený advokátem Mgr. Janem Tomsem
sídlem Emila Filly 296/13, 709 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj**
sídlem Na Jízdárně 3, 709 00 Ostrava

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2022, č. j. 3904079/22/3207-51522-806457 a č. j. 3904325/22/3207-51522-806457, ve věci námitek proti vyrozumění o výši úroku z daňového odpočtu

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou soudu dne 6. 12. 2022 se žalobce domáhal přezkoumání výše uvedených rozhodnutí žalovaného, jimiž byly zamítnuty námitky žalobce proti vyrozumění o výši úroku z daňového odpočtu za zdaňovací období červen a červenec 2018.

2. Žalobce uvedl, že žalovaný přiznal žalobci úroky podle § 254a zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), ve znění účinném od 1. 7. 2017 do 31. 12. 2020 za období do 31. 12. 2020, a dále podle daňového řádu ve znění účinném od 1. 1. 2021 za období od 1. 1. 2021. Proti výši úroků od 1. 1. 2021 nemá žalobce žádných výhrad, když úroky byly zvýšeny razantním způsobem a podle žalobce úprava již respektuje evropskou legislativu. Úroky za období do 31. 12. 2020 však žalovaný vyměřil podle žalobce nezákonně, když na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 445/2019 a související evropské judikatury náleží žalobci nárok na úrok z vratitelného přeplatku podle § 155 odst. 5 daňového řádu. Citovaný rozsudek se sice týká období jen do 30. 6. 2017, avšak podle žalobce smysl a podstata rozsudku přesahuje i do právní úpravy účinné od 1. 7. 2017 do 31. 12. 2020. Žalobce poukázal na stále nepřiměřeně nízkou výši úroků.

3. Žalovaný ve vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. K žalobcem citovanému rozsudku uvedl, že ten řešil jen použitelnost předchozí právní úpravy do 30. 6. 2017, přičemž důvodem neaplikovatelnosti nebyla jen sazba úroku, ale také vymezení počátku období, za které úrok nabíhá. Úprava účinná od 1. 7. 2017 do 31. 12. 2020 se od předchozí liší v obou směrech – odpadl důvod spočívající ve vymezení počátku doby úročení a rozdílná je i výše úroku.

4. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.

5. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalovaný dne 23. 9. 2022 vyrozuměl žalobce o výši úroku z daňového odpočtu na dani z přidané hodnoty, a to za zdaňovací období červen 2018 a červenec 2018. Při výpočtu žalovaný vycházel z § 254a daňového řádu ve znění účinném od 1. 7. 2017 do 31. 12. 2020 za období do 31. 12. 2020, a dále podle daňového řádu ve znění účinném od 1. 1. 2021 za období od 1. 1. 2021. Žalobce proti těmto vyrozuměním podal námitky, v nichž uvedl totéž, co později v žalobě. Žalovaný o námitkách rozhodl dne 10. 10. 2022 napadenými rozhodnutími, v nichž uvedl, že jsou mu známy obsah a závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 445/2019 a v aplikační praxi je respektuje. V daném případě je však žalobcův odkaz na zmíněný rozsudek nepřiléhavý, jelikož závěry o nezákonnosti v něm učiněné se vztahují jen a pouze na § 254a daňového řádu ve znění od 1. 1. 2015 do 30. 6. 2017. Správce daně postupoval přesně i intencích zákona i judikatury, v níž znění daňového řádu účinné od 1. 7. 2017 není nikde označeno za nezákonné nebo v rozporu s evropským právem.

6. Krajský soud zdůrazňuje, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2020 č. j. 1 Afs 445/2019-47 („EP ENERGY“) se zabýval ustanovením § 254a daňového řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2015 do 30. 6. 2017, ve dvou rovinách podmínek pro vznik nároku na výplatu úroku ze zadržovaného odpočtu. Především posuzoval dobu úročení. Zde dospěl k závěru, že její počátek se musí odvíjet od objektivně daného a předvídatelného okamžiku, což daná právní úprava nerespektovala, neboť počátek doby úročení byl vázán na den zahájení postupu k odstranění pochybností (blíže viz body 29, 38-42 citovaného rozsudku). Dále se zabýval přiměřeností výše úroků a zde dospěl k závěru, že zvýšení o 1 procentní bod

nad roční výši repo sazby stanovené Českou národní bankou již na první pohled neodpovídá úrokové sazbě, kterou by musela v případě půjčky zaplatit osoba, která není úvěrovou institucí (viz bod 45 citovaného rozsudku). Nejvyšší správní soud tedy uzavřel, že § 254a daňového řádu, ve znění od 1. 1. 2015 do 30. 6. 2017, je co do stanovení **doby**, za níž náleží daňovému subjektu úrok ze zadržovaného nadměrného odpočtu, i co do stanovení **výše** úroku v rozporu s čl. 183 směrnice o DPH, z toho důvodu jej nelze v posuzovaném případě aplikovat (bod 48 citovaného rozsudku).

7. Podle § 254a odst. 1 daňového řádu, ve znění od 1. 7. 2017 do 31. 12. 2020, daňovému subjektu náleží úrok z daňového odpočtu stanoveného správcem daně ode dne následujícího po uplynutí doby 4 měsíců od posledního dne lhůty stanovené pro podání řádného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení, ze kterého vyplývá, že daňovému subjektu má vzniknout daňový odpočet, nebo ode dne, kdy bylo toto tvrzení podáno, pokud bylo podáno po lhůtě stanovené pro jeho podání, do dne vrácení daňového odpočtu nebo jeho použití na úhradu nedoplatku, nejpozději však do uplynutí lhůty pro jeho vrácení.

8. Podle § 254a odst. 3 daňového řádu, ve znění od 1. 7. 2017 do 31. 12. 2020, úrok z daňového odpočtu odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 2 procentní body, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí.

9. Z výše uvedeného je zřejmé, že úprava úroku z daňového odpočtu ve znění od 1. 7. 2017 do 31. 12. 2020 doznala změn oproti předchozí úpravě, a to jak co do počátku doby, tak i co do výše úroků, přičemž počátek doby se již nepochybně odvíjí od objektivně daného a předvídatelného okamžiku. Žalobce se dovolával použití rozsudku EP ENERGY, aniž by tuto rozdílnost reflektoval. Krajský soud připomíná, že *míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010 č. j. 4 As 3/2008-78). Soud proto plně souhlasí s žalovaným, že nelze automaticky aplikovat rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2020 č. j. 1 Afs 445/2019-47 na nyní posuzovanou věc, když právní úprava, kterou Nejvyšší správní soud podrobil testu souladnosti se směrnicí o DPH v rozsudku EP ENERGY, je podstatně odlišná od právní úpravy, kterou je třeba použít v nyní posuzovaném případě.

10. S ohledem na výše uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.

11. Procesně úspěšnému žalovanému (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) nevznikly v řízení žádné náklady převyšující jeho běžnou činnost, soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve II. výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

Ostrava 11. května 2023

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.